

Měla jsem psa a kočku

Barbora Kučerová žákyně 7. B

Sedím ve svém pokoji na koberečku, který mám u postele. U dveří mám na sobě postavených už asi pět krabic s knížkami, výtvarnými potřebami i dalšími různými věcmi. Je tam i velký kufr s oblečením a hygienou. Na posteli jsou ještě dvě otevřené krabice. Pomalu do nich balím věci z nočního stolku a knihovny. Je kolem čtvrté odpoledne. Poslední letní den. Do večera musím mít všechno zabaleno. Zítra odjíždím do Prahy. Budu tam chodit na gymnázium a nějakou dobu bydlet. Zazvoní mi telefon. Píše mi moje nejlepší kamarádka Týna. Ptá se, jestli už mám zabaleno. Týnu bohužel nevzali na školu, na kterou jsme obě chtěly jít. Tak zůstává doma na vesnici a bude chodit na místní střední v nejbližším městě. Otevřu okno. Slyším svou pětiletou sestřičku Klárku, jak radostně výská. Se sousedkou pobíhají po zahradě a cákají na sebe z vodních pistolek. Na chvíli zavzpomínám na to, když jsme se tam takhle honily já a Týna. Zase se ale hned vrátím do přítomnosti. Zamávám Klárce a jdu dál balit.

Najednou na mě však vypadlo fotoalbum. Nedalo mi to, sedla jsem si do sedacího pytle a začala v něm listovat. Byla tam spousta fotek s naší partou, s rodinou, devět třídních fotek za každý rok na základní škole. Nejvíce jich ale bylo s mojí kočkou Lízou a psem Bertem, moc ráda na ně vzpomínám, mám s nimi tolik zážitků! Momentálně se mi ale přesně vybavilo, jak jsem s Bertem našla Lízu:

Když jsem byla malá, většinu volného času jsem trávila s Bertem, brala jsem ho s sebou na louku. Oba jsme si užívali přírody. Bert byl moc hodný a poslušný pes, takže mě s ním rodiče pouštěli ven.

Mně tou dobou bylo asi deset. Byly krásné letní prázdniny. Pozorovala jsem sluníčko, jenž už pomalu zapadalo. Víím, že tou dobou mi barvou připomínalo plameňáka. Stébla trávy tančila ve slabém teplém letním vánku, který vál. Ležela jsem mezi květy vlčího máku. Hladila jsem svého milovaného psa. Bylo mi tak krásně, o nic jsem se nestarala, nic mě nezajímalo. Cítila jsem se v bezpečí, tohle bylo mé místo – má louka. A tak jsem tam jen ležela a nechávala jsem se omámit vůní lučních květů. Pozorovala jsem rudé zapadající slunce, mezitím mě ofukoval letní větřík. Byla jsem tak spokojená, že jsem skoro usínala.

Z ničeho nic se ale Bert zvedl a nastražil uši, chvíli poslouchal a pak se rozběhl někam do lesa. Chvíli jsem čekala s tím, že se vrátí, jenže on stále nikde. Rozhodla jsem se tedy, že ho půjdu hledat. Neochotně jsem se zvedla, oklepala jsem si šaty a pomalu se vydala k lesu. Nikde jsem ho však neviděla, tak jsem začala volat: „Berťo! Bertíku! Berte, kde jsi!? Pojď ke mně, honem!“ Nic. Jakoby se po něm slehla zem. Už se pomalu stmívalo. Dostala jsem trochu strach. V lese bylo temněji, takže

zakopnout o kmen nebo klacík nebylo nic těžkého. Navíc stromy ve tmě házely dost děsivé stíny a upřímně, které dítě se nebojí duchů či strašidel? Po chvíli klopýtání jsem zaslechla štěkot. Rozeběhla jsem se za hlukem. Cestou jsem několikrát zakopla, ale běžela jsem dál. Po nějaké době jsem doběhla ke svahu. Rozhlédnu se, a co nevidím? Pod takovým malým kopečkem sedí Bert a pod ním se něco hýbe! Začínám opatrně scházet prudký kopec, občas se mi trochu smekne noha, ale já to vždy statečně vyrovnám. Po nějaké době motání se konečně dojdu k Bertíkovi. Pod ním se v klubíčku stáčí kočka, mohly by jí být tak dva roky, byla úplně podvyživená a zesláblá. Opatrně jsem si ji vzala do náruče. Prohlédla jsem si ji a hned mě napadlo, že jí budu říkat Líza. „Bertíku, pojď, jdeme domů!“ Bertá se zvedl a šel za mnou.

Už jsme byli na kopci nad vesnicí, kde se náhle rozsvítily lampy. Byla to krása, zářily jako hvězdičky a každá rozjasnila kousek vesnice. Podsvícený kostel už odbíjel půl desátou večer. „Rodiče se budou zlobit!“ pomyslela jsem si. Nedalo mi to však, musela jsem chvíli stát na kopci a pozorovat noční vesnici. Ty lampy mě svým světlem naplňovaly pocitem štěstí a tím, že jsem doma v bezpečí. Po nějaké době mě Bert čumáčkem štouchl do nohy. „Já vím, musíme jít domů.“ Otevřela jsem dveře, nejdříve jsem si schovala Lízu pod sukni, jednou rukou jsem si postupně vyzula boty a Bert zatím utíkal přivítat rodiče. S úsměvem jsem vešla za ním. „Jsme doma!“ zavolala jsem. Jenže to už jsem viděla tátův našťvaný obličej: „Kde jsi byla!“ Bylo docela těžké jim vysvětlit, že Bert mi utekl a já ho musela hledat, ale nakonec mi to prošlo, to že máme ode dneška i kočku jsem radši zatím vynechala. Jenže moje mamka je jako detektiv, a tak si hned všimla, že něco schovávám pod šaty. „A co to máš pod sukni!“ Trochu jsem znervóznila, jenže v tu chvíli Líza vyskočila a jak spadla na zem, začala mňoukat. „Nečekáš, že si tu kočku necháme?“ Pronesl táta mrzutě, mamka taky nevypadala zrovna nadšeně, ale nakonec jsem je uprosila a Lízu jsme si nechali. Nakrmili jsme ji a jeli jsme s ní i k veterináři, ujistili jsme se, že je v pořádku. A tak jsem získala novou nejlepší kamarádku, kterou jsem naprosto milovala. Byla to ta nejlepší a nejhodnější kočka z vesnice, i s Bertíkem skvěle vycházeli, a tak se z nás stala skvělá parta.

Vynořila jsem se ze vzpomínek. Vzala jsem si svíčky a zapalovač. Došla jsem k místu, kde jsou Líza i Bert zakopaní. Položila jsem svíčky a zapálila je. „Chybíte mi, miláčkové,“ smutně jsem se pousmála. Ničím jsem si teď nebyla jistá, jen jednou věcí: Na to, co jsem zažila tady v té vesnici, na všechny své milé, co tu mám i co jsem tu měla, nikdy nezapomenu!